

Sense conservants ni colorants

Text > XAVIER CASTILLÓN

Bivac és un dels grups sorgits amb més força últimament de l'escena musical del Pla de l'Estany, sempre dinàmica, i ben recollida pel periodista banyolí Eloi Camps en el llibre *Mig segle de fressa: El rock i el folk a Banyoles i al Pla de l'Estany* (2018). En aquest context, potser el que destaca més d'aquest grup jove (jove per la seva trajectòria encara curta i per la mitjana d'edat dels seus nou membres) és que, a diferència d'altres formacions nascudes a la vora de l'estany, tradicionalment més fosques, com ara Kitsch, Fang o Praga, Bivac explora àmbits sonors i literaris més lluminosos. El seu *pop-rock* interpretat amb solvència i amb la força afegida d'un trio de vents, els ha fet guanyar uns quants concursos, com el de Salitja i el de l'Acampada Jove, i s'ha concretat ja en un parell de treballs discogràfics: l'abril del 2023 van debutar amb un EP,

Memòries d'un demà, que incloïa cinc cançons i el seu primer senzill, «A la deriva», una bona dosi d'energia *pop* amb una melodia infal·lible. I un any després, el 21 de juny passat, en el Dia de la Música, va veure la llum el seu primer àlbum, *Indrets*, amb onze cançons noves, que s'obre amb l'enèrgica «Aquell moment», un bon primer senzill de presentació que dona una idea exacta del so de Bivac, amb el joc entre la veu masculina i la femenina, la força de les guitarres i dels vents, i el sòlid coixí que creen els teclats i la secció rítmica.

Fills de localitats com ara Banyoles, Fontcoberta, Porqueres i Camós, els components de Bivac reivindiquen ja des del nom del grup l'entorn natural en el qual viuen i ho subratllen amb el segon *single* del disc, «El meu poble», gravat amb la col·laboració d'un altre grup banyolí més experimentat, Germà

BIVAC. *Indrets*.
Estudis Santa Pau, 2024.

Negre. Un altre tema del disc, el final «Que no espera», inclou també l'aportació d'un altre grup banyolí d'estil ben diferent: Roko Banana. Gravats als Estudis Santa Pau, de Cornellà del Terri, *Indrets* és un producte natural de proximitat, sense conservants ni colorants. Només (bona) música.

FRANCESC UBANELL HAMM TRIO. *U*. Francesc Ubanell
Hamm Trio, 2024.

PENÉLOPE. *Mis amigas me han dicho que ya no tengo culo*.
Penélope, 2024.

Una altra cosa Text > X. C.

Francesc Ubanell és història viva del jazz gironí des de fa quatre dècades, com a director de festivals i impulsor de *big bands* i altres projectes, però sobretot com a excel·lent guitarrista. Ubanell ha treballat amb tota mena de formacions i en més de noranta discos. Però va haver de venir una pandèmia perquè trobés el temps i la mo-

tivació per gravar el seu primer disc en solitari, l'intimista *Estones d'un home esbalaït*. *U* és una altra cosa: sis composicions seves creades a la mida del seu Hamm Trio, amb Raül Marc Portell a l'orgue Hammond i Agustí Borrell a la bateria. Un format bàsic i clàssic al qual Ubanell sap trobar dimensions noves.

Perla negra Text > X. C.

Penélope és una de les perles negres del *pop* fet a Catalunya, concretament en algun punt indeterminat entre l'Alt Empordà i Barcelona. L'especialitat del grup, que ara és un quintet amb joc de veus femenina i masculina, és aquest material maleable anomenat *pop*, que en una cançó pot sonar més *grunge* i a la següent

més melòdic o ballable. Però el que es manté inalterable és el seu sentit de l'humor, ja des del títol d'aquest EP de cinc cançons, que dona continuïtat als àlbums *Polvos mágicos* (2020) i *Esto es una locura* (2022). Se'ls veu animats: després de l'EP, van llançar fins i tot un bon intent de cançó de l'estiu en català: «Xula de platja».